

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 r.

sprawy **J. P.**,

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego **T. P.**,

od wyroku Sądu Okręgowego w **Z.**,

z dnia 27 listopada 2015 r.

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w **H.**

z dnia 21 kwietnia 2015 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego **T. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w **H.** z 21 kwietnia 2015 r. oskarżony **J. P.** został uznany za winnego tego, że daty dokładnie nieustalonej w październiku 2007 r. w **H.** woj. [...] przywłaszczył powierzone mu nasiona rzepaku ozimego w ilości 16.623 kg o łącznej wartości 19.958 zł na szkodę **T. P.** tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. w

zw. z art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazany na karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w H. zaskarżył ten wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucając w apelacji obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 46 § 1 k.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a odnoszący się do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł także obrońca oskarżonego, w której zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz obrazę szeregu przepisów postępowania, która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.

Sąd Okręgowy w Z., po rozpoznaniu obu apelacji, wyrokiem z dnia 27 listopada 2015 r., sygn. akt II Ka .../15, zmienił zaskarżony wyrok i oskarżonego J. P. uniewinnił od dokonania zarzucanego czynu.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego T. P. Zaskarżył go w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- 1) „art. 457 § 3 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. przez wydanie wyroku zmieniającego rozstrzygnięcie Sądu I instancji co do istoty sprawy w oparciu o odmiennie ustalone okoliczności przy braku wskazania (należytego) rozważań dowodowych prowadzących do tak odmiennych wniosków w uzasadnieniu sądu odwoławczego, które skutkowały niesłusznym uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;
- 2) art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie przez Sąd II instancji kontroli odwoławczej, a w konsekwencji lakoniczne, nierzetelne i wyłącznie powierzchowne odniesienie się do zarzutów apelacji Prokuratora Rejonowego w H., wniesionej w interesie pokrzywdzonego T. P. jedynie poprzez stwierdzenie, że jest ona bezprzedmiotowa i niezasadna oraz nie odniesienie się

zupełnie do argumentacji w niej zawartej, niepoddanie jej analizie pomimo takiego obowiązku nałożonego przez ustawodawcę;

- 3) art. 7 k.p.k. w zw. z art 410 k.p.k. poprzez nielogiczne i niespójne umotywowanie orzeczenia Sądu II instancji, wysuwanie stwierdzeń, które wykluczają siebie wzajemnie, a ponadto są niezgodne z przeprowadzonymi dowodami, jak również całkowite pominięcie niektórych dowodów pomimo stwierdzenia przez Sąd konieczności dokonania oceny całego materiału dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a mianowicie:
 - dowolne, nieuzasadnione, sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, bezkrytyczne obdarzenie walorem wiarygodności i rzeczowości dowodu z wyjaśnień oskarżonego, a także zeznań świadka R. P. podczas gdy z uwagi na postawę zarówno oskarżonego jak i świadka, przejawiającą się między innymi w dokonywaniu istotnych zmian wyjaśnień i zeznań w toku postępowania - nie można uznać tych wyjaśnień i zeznań za wiarygodne;
 - nieuprawnionym z punktu widzenia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nieuwzględnieniu dowodów z zeznań T. P., R. P. oraz J. P., poprzez bezzasadną odmowę przyznania im mocy dowodowej, podczas gdy wyjaśnienia te są logiczne i spójne oraz korespondują z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie wskazującym na popełnianie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu;
 - nieuzasadnione, zupełne pominięcie dowodów z zeznań świadków: A. J., B. H. i K. M. pomimo, że okoliczności przez nich przedstawione mają znaczenie dla rozstrzygnięcia, zwłaszcza w kontekście oczywistej niezasadności podnoszonych przez obrońcę oskarżonego zarzutów;
- 4) art. 7 k.p.k. w zw. z art 433 § 2 k.p.k. polegające na braku oceny zarzutów środka odwoławczego wniesionego przez obrońcę oskarżonego oraz nie wskazania, które dowody przemawiają w istocie za uznaniem danego zarzutu za zasadny bądź nie, co uniemożliwia skarżącemu prześledzenie toku myślowego Sądu Odwoławczego i prowadzi do wniosku, że kontrola odwoławcza nie została przeprowadzona w sposób prawidłowy.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Z. oraz obrońca J. P. wnieśli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego T. P. jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlegała oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom kasacji, Sąd Okręgowy nie dopuścił się żadnego rażącego naruszenia prawa procesowego, które mogłoby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd Okręgowy w Z. jako Sąd Odwoławczy wydając orzeczenie reformatoryjne w stosunku do wyroku Sądu I instancji przeanalizował materiał dowodowy i dokonał na jego podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Wszystkie istotne okoliczności w sprawie były przedmiotem jego rozpoznania, czego świadectwem jest treść motywacyjnej części wyroku uniewinniającego, w związku z tym w sprawie nie może być mowy o uchybieniu zasadzie swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. czy też art. 424 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy wykazał błędność oceny dowodów i rozumowania Sądu I instancji oraz stwierdził, że w sprawie nie zostało wykazane w sposób nie budzący wątpliwości, że T. P. był właścicielem rzepaku, a także nie jest możliwe wykazanie, nawet przy przyjęciu, że to T. P. był właścicielem rzepaku, iż po stronie oskarżonego J. P. istniał zamiar przywłaszczenia powierzonego rzepaku. Skarżący w istocie w kasacji stara się podważyć ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd odwoławczy, do czego Sąd był uprawniony w oparciu o odmienną ocenę dowodów zgromadzonych przez Sąd I instancji, zmierzając do wykazania, że T. P. uprawiał przedmiotową nieruchomość, na której uprawiał rzepak i to do niego on należał. Sąd odwoławczy na podstawie jednak obiektywnych dowodów wykazał, że mimo tego, że był on formalnym właścicielem gruntów, wydierżawił go w części R. P., a w części innym osobom, sam poświęcając się w tym czasie studiom rolniczym stacjonarnym w L. Sąd Okręgowy zasadnie przyjął również za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, że był on przekonany, że rzepak należał do ojca T. P., a jego brata R., który miał z oskarżonym nierozliczone sprawy majątkowe i odmawiając wydania rzepaku

oskarżony zastosował prawo zatrzymania. Świadek R. P. przyznał tą okoliczność i dopiero w trakcie postępowania sądowego zwrócił oskarżonemu jego rzeczy. Zwrócić również należy uwagę na prawomocne postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w H. z dnia 22 czerwca 2009 r., sygn. Ds. ...2/09/Spc, którym umorzono postępowanie w sprawie przywłaszczenia przez J. P. rzepaku na szkodę R. P. wobec braku znamion czynu zabronionego i uznania, że nie można mu przypisać zamiaru przywłaszczenia rzepaku na szkodę brata.

Słusznie wskazuje skarżący, że Sąd Okręgowy w swoich rozważaniach pominął zeznania niektórych świadków, w tym A. J. i B. H. Analiza ich zeznań wskazuje jednak, że nie mogło to mieć jakiegokolwiek znaczenia w sprawie, czego zresztą pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nawet nie starał się wykazać. Nie można bowiem nie zauważyć tego, że nawet Sąd I instancji, który uznał J. P. za winnego zarzucanego mu czynu podkreślił, że zeznania A. J. „nie wniosły istotnego wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie”, a świadek B. H., jak wynika to z uzasadnienia wyroku tegoż Sądu, potwierdził przechowywanie rzepaku na posesji na ul. K. (str. 4 uzasadnienia). Zauważyć należy, że oskarżony J. P. nie zaprzeczał temu, aby rzepak znajdował się w wiacie na jego posesji w H. przy ul. K. [...].

Ustosunkowując się do zarzutów 2 i 4 kasacji opierających się na twierdzeniu, że Sąd II instancji nieprawidłowo przeprowadził kontrolę odwoławczą w odniesieniu do zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora Prokuratury Rejonowej w H. oraz obrońcy oskarżonego należy stwierdzić, że są one całkowicie niezasadne. Skarżący pomija bowiem fakt, że oskarżony został uniewinniony przez Sąd Odwoławczy od stawianego mu zarzutu, a więc odnoszenie się do zarzutów zawartych w apelacji prokuratora o braku w wyroku Sądu I instancji rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody oraz błędnym zwolnieniu oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych był niecelowe podobnie jak do pozostałych zarzutów obrońcy, ponad te które doprowadziły do zmiany zaskarżonego apelacją wyroku.

Sąd Najwyższy obciążył oskarżyciela posiłkowego T. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

